

FAKULTA FILOZOFICKÁ
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Katedra filozofie

PROTOKOL O HODNOCENÍ PRÁCE

Práce: bakalářská
Posudek: vedoucího

Práci hodnotil: PhDr. Jaromír Murgaš, CSc.

Práci předložil(a): ing. Jakub Rataj

Název práce: Krajina – prostor člověka

1. CÍL PRÁCE (uved'te, do jaké míry byl naplněn):

Cílem práce bylo „specifikovat z pojetí fenomenologie teoretické“ a také „faktické“ „co jak vnímáme jako prostor a krajinu, jaký je vztah mezi člověkem a krajinou, nakolik se vzájemně ovlivňují“. Takový cíl práce do jisté míry slabě a zároveň i výborně splňuje (viz dále). Mohla a asi i měla by to však provést přece jen trochu přesněji a jasněji.

2. OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ (náročnost, tvůrčí přístup, proporcionalita teoretické a vlastní práce, vhodnost příloh apod.):

Autor pracoval s dobrými a náročnými zdroji a zčásti sám také dobře a náročně, zčásti ale i ne pořádně. Práce ovšem je víceméně sledem popisů či referování zpracovaných přístupů, které autor velmi inteligentně převykládá a které jeden za druhým s dobrým „vnímáním ideje krajiny“ /výraz JM/ na sebe vzájemně navázal, ale dost nepropojil nějakou myšlenkou vyjádřenou písemně. Na začátku práce, čili v pojednání o prostoru, je „návaznost“ dokonce „skoková“, což opravdu není dobré a kvalifikované; později však jakoby „lehkou rukou“ přece jen autor rozvíjí jakousi „črtanou souvislost“.

V první, ne-úvodní kapitole (označené jako 2 PROSTOR), „zničehonic“ začíná Sokolovým výkladem o základním lidském rozvržení prostoru, pokračuje ne právě uspokojivým výkladem o prostoru v souvislosti s novověkou vědou, kantovským pojetím podle složitějšího sekundárního výkladu a dotahuje Sokolovým výkladem o „vztahu věcí a jejich pojmenování“. Na to (ne)navazuje fenomenologickou metodou. Kus po kuse bez zjevné souvislosti...

Teprve od poslední části fakticky první kapitoly (2 PROSTOR, str. 7/8), výkladu fenomenologického pojetí „prostoru rozumění“ ve výkladu M. Pětové, začíná v textu být určitá občas vyslovená, občas tušitelná návaznost. Celé postupné referování přístupů také autor bohužel nedovedl k nějaké syntéze - jakkoli by to byl jistě velmi obtížný úkol. Práce tak budí dojem pouhé „složeniny“. Nicméně nelze říci, že by za sebe nakladené části nedávaly dohromady určitý smysl – jedná se přinejmenším o odvádění čtenáře postupně od novověké fyzikální představy o prostoru k představám „osobnosti krajiny“ a „genia loci“ a nakonec i k základnímu spojení krajiny s našim vnímáním vůbec a také s našim jazykem a jeho psanou formou. Autor tak uvádí na konci práce výklad D. Abrama, kde je mj. explikován význam psaného textu a jeho písmen pro (s tímto písmem se rodící) myšlení a zároveň odumírající vnímání, pro jazyk a pojetí krajiny.

Myšlenky zde reprodukovány jsou velmi hluboké a p. ing. Rataj je přitom načrtává na jednu stranou s velice zdatnou lehkostí a, myslím, s dobrým zachováním (dostatkem) jejich smyslu. A na druhou stranu ale zároveň i s jistou neuspokojivostí přesnosti, systematickosti a rozsahu jejich převedení, s neuspokojivostí, která pojmově a logicky edukovaného akademika aspoň méně, ale asi spíše více vyvádí z míry (a mně konkrétně vstávají na hlavě zbytky křtice a musím si je přidržovat). Budí neodbytný dojem až přesvědčení, že by to teprve celé chtělo „pořádně zpracovat“. Autor vždy referuje jednoho jednoho téma a jednoho autora, na to pak další a dalšího, a tak stále dále; nekombinuje přístup a pohledy, v průběhu práce skoro ani nesrovnává. Dokonce nespojuje pasáže, zmiňující se v různých pracích o jednom (fenomenologickém)

přístupu, dokonce i v pojetí téhož autora (Husserla, jak jej využívají různí autoři). Jen vše zlehka přikládá „za sebe“; to je obvykle velmi neuspokojivý postup. Nicméně v jemném, zvláště *obratném i neobratném* podání netrénovaného filozofa ing. Rataje si práce i tak zachovává smysl. Jakkoli by, přísně vzato, bylo možno uvažovat o rozdílech mezi jednotlivými výklady a z nich plynoucích rozporech a spoustě otázek: jak je co myšleno, jak to tedy souvisí... a snad hlavně, „co tady tvůrce sleduje a jakou souvislost a smysl tam vidí?“ - (Což je i první otázka k obhajobě!) – Pravda, něco z toho autor dokonce skutečně v Závěru práce napsal. Chce však hájit, že „to takto stačí“ (: Proč?), anebo ví/myslí, že by to potřebovalo vyložit prohloubeně, precizněji apod.?

I v předložené podobě je práce svým způsobem pozoruhodná, přes svou „popisnost“ tvořivá a také ... přece jen hajitelná jako nadprůměrná bakalářská práce; ovšem také hodně zatížená řadou problémů až nedostatků, zmíněných zde v části „2.“ posudku a uvedených dále.

3. FORMÁLNÍ ÚPRAVA (jazykový projev, správnost citace a odkazů na literaturu, grafická úprava, přehlednost členění kapitol, kvalita tabulek, grafů a příloh apod.):

Po formální stránce je asi rozhodující splnění jak uspořádání práce, její přehledná úprava a dohledatelné uvádění odkazů a dalších náležitostí, tak zejména velice dobrý jazyk práce a prakticky i velice dobrá gramatika (jen pár prohřešků s velkými písmeny, občas špatná koncovka/pád nějakého slova, zřejmě zbytek z přepisů textu). Jedná se o inteligentní text. Na druhé straně je trochu rozčilující „věčné“ uvádění autorů jen příjmením, Ch. Norberga-Schulze jen zkratkou N.-Schulz; dále nejednotnost v přístupu ke jménům autorů (Václav Cílek je asi jediný, kdo si dle autora zasloužil uvedení celého jména, i když, podobně jako u ostatních autorů s výjimkou (dost pozdního) představení D. Abrama se ani o něm čtenář jinak nic nedozví. Zpracování autoři nejsou do textu a koncepcí nijak „uvedeni“, jsou do něj jen hrubě a bez okolků „hozeni“.

A ještě na jednu stranu musím velmi ocenit užívání kurzívy k označení termínů; a na druhou vytknout, že i mnoho dalších slov a zejména metafor a použití pojmů a myšlenek jako metafor (např. krajina s osobností a charakterem) by potřebovalo v kvalifikační práci v akademickém kontextu aspoň UVOZOVKY!

4. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE (celkový dojem z práce, silné a slabé stránky, originalita myšlenek apod.):

Práce ve mně budí rozporné pocity. Jednak je dobrá; a-le pro mne dost nedotažená a ne dost „pořádná“ – a-le dotažená by mohla být opravdu vynikající! Nedotažeností však jakoby útočí na pořádek, systematičnost, přesnost a také určitou smysluplnost a dotaženost akademického filozofického psaní. Bude-li na webu ZČU, může okouzlit, ba svěst - a/le hrozí i trochu ostudou. Opravdu velmi jsem váhal, jak mám práci hodnotit, zda má být autor nucen k doplnění a, podle mého, k „trochu vážnějšímu dopracování“, k osvojení a projevení „řemesla“. Ale práce také úroveň a smysl má - a v rámci určité svobody práce tvořivého člověka jsem se rozhodl autorovi hodnocení uzavřít kladně a nechat případnou další práci s prací čistě na autorovi. Za sebe bych nejraději, kdyby se práci ještě věnoval; nebudu jej ale nutit. Chápu také, že provést nejen nějakou syntézu, ale i menší opravy a propojení by mohlo být dost náročné. Na případném magisterském studiu by ale už bylo rozhodně nutné.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ (jedna až tři):

Dvě z otázek jsou v bodu „2.“ hodnocení. Třetí otázkou je, zda by autor chtěl ještě na práci zapracovat, nebo ne; a proč. Jakoukoli odpověď na tuto otázku nepokládám za důvod k hodnocení „nevyhověl“.

6. NAVRHOVANÁ ZNÁMKA (výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

„Dobře“ za vše to pouhé „načtrtávání“ a nespojování; při pěkné obhajobě připouštím i „velmi dobře“ za ten výborný jazyk a „lehké“, leč myslivé rozumění.

Datum: 26.5.2014

Podpis: